

BU DÜNYADAKİ AHİRET

Samsun programında sosyal medyada karşılaştığım Risale-i Nur'da geçen bir cümleyi gördüğümde çok şaşırmıştım. Zira daha önce hiç karşılaşmadığım veya karşılaştığımda hatırlamadığım bir cümle ile karşılaştım. İlk kez rastladığım bu cümlelerin doğru olup olmadığına bakınca gerçekte okuduğum hakikatlarda geçen bir cümle olduğunu fark ettim. Cümle beni o kadar etkilemişti ki Samsun'da ön dersini yaptım ve İstanbul'a gittiğimde bu bölümle ilgili çalışmamı tekrar edeceğim duasıyla burayı tekrardan çalışmaya başlayacağım. Burdanda sunu anlıyorum ki hakikatlarla meşguliyetim ülfet sarmalına girmediği ve ilk defa okuyor gibi baktığımda istifade muazzam oluyor. Allah bu manayı her daim yaşamayı nasip etsin.

Başlık olarak "bu dünyadaki ahiret" attım zira çalışacağım yer bana güncel ve ötelerde olmayan bir ahiret ve onun içindeki ceza ve mükafatı ders veriyor.

Bu mana Risale-i Nur külliyyatında zahir ve batın olarak zikredilen bir hakikat. Ve aslında her mü'minin suurunda olması gereken bir hakikat.

AHİRET NERDE ?

Taklide bina edilmiş üzerine hiçbir çalışma yapılmamış imanda ahiret kavramı maalesef ötelere hasredilmiş olarak anlaşıyor. Bugün ahiret nerde ve ahiret hayatı ne zaman başlıyor diye basta nefsimize sonra müslümanlara sorarak verilecek ilk yanıt "öldükten sonra" olacaktır. Bu cevap yanlış değildir fakat çok eksiktir. Ahiretin en büyük iki hakikati olan mükafat ve mücazat cennet ve cehennem nerede dediğimizde cevap yine bu iki mahalin kemal bulmuş hali olan öldükten sonra son durak olan iki mekan akla gelecek. Buda bizi hayatımızı his ve duygularımız, fiillerimizi şekillendirmeye yetmiyor.

Ahiret nerde sorusunun tahkiki manada cevabı şu olmalı ki

Görünenin arkasında ki görünmeyende

Eşyanın arkasında ki esmada

Hadisat arkasında ki tasarrufta

Hissin arkasında ki lezzetde

Fiilin arkasında ki huzurda

şeklinde cevap verilebilir. Yani ahiret dediğim hakikat et ve tırnak gibi birbirine mecz olarak bitişik vaziyettedir.

DÜNYA

GÖRÜNEN

ESYA

HADİSAT

HİS

FiİL

AHİRET

GÖRÜNMEYEN

ESMA

TASARRUFAT

LEZZET

HUZUR

Bu şuurdaki bir ahiret bilinci ve imanı benim hayatımı ve his ve fiillerimi düzene sokarak cenneti bu dünyada yaşatmaya vesile oluyor.

Bu şuradan mahrum bir ahiret imanı benim his ve fiillerimi düzene sokmadığı gibi insaniyete muhalif ve islamiyete aykırı bir iş yaptığımda ötelerde göreceğim azab aklıma geldiğin ya bosveriyorum ya da Allah affeder diyerek kendimi nefsin ve şeytanın oyuncağı haline getiriyorum.

Kurban bana verdiği tahkiki iman eğitimi ile ötelerdeki ahireti bekleyerek yaşamayı değil ahiretli yaşamayı ders vererek önce insaniyetimi sonra da onun şuru olan islamiyetimi korumamı sağlar.

Risale-i Nur Kur'an'ın bu metodunu rehber yaparak muhataplarını tahkiki iman dersleri ile görünen arkasındaki görünmeyeni, eşya arkasındaki esmayı, hadisat arkasındaki tasarrufatı, vahyin terbiyesine girmiş ôli hislerin içindeki lezzeti, islamiyetin terbiyesine girmiş insanıyetten çıkan fiil içindeki huzuru ders verir.

Bediüzzaman hazretleri; bu manaya söyle işaret eder

Kur'an-ı Hakîm'in sırr-ı icazıyla hakikî bir tefsiri olan Risale-i Nur; bu dünyada bir manevî cehennemî dalalette gösterdiği gibi, imanda dahi bu dünyada manevî bir cennet bulunduğunu isbat ediyor. Ve günahların ve fenalıkların ve haram lezzetlerin içinde manevî elîm elemeleri gösterip, hasenat ve güzel hasletlerde ve hakaik-i şeriatın amelinde cennet lezaizi gibi manevî lezzetler bulunduğunu isbat ediyor. Sefahet ehlini ve dalalete düşenleri o cihetle, aklı başında olanlarını kurtarıyor. Çünkü, bu zamanda iki dehşetli hal var:

Birincisi:

Akibeti görmeyen, bir dirhem hazır lezzeti, ileride bir batman lezzetlere tercih eden hissiyat-ı insaniye, akıl ve fikre galebe ettiğinden ehl-i sefaheti sefahetten kurtarmanın çare-i yegânesi; aynı lezzetinde elemi gösterip hissini mağlub etmek. Ve

يَسْتَجِبُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا

âyetinin işaretiyle; bu zamanda âhiretin elmas gibi nimetlerini, lezzetlerini bildiği halde, dünyevî kırılacak şîşe parçalarını onlara tercih etmek, ehl-i iman iken ehl-i dalalete o hubb-u dünya ve o sır için tâbî' olmak tehlikesinden kurtarmanın çare-i yegânesi, dünyada dahi cehennem azabı gibi elemeleri göstermekle olur ki; Risale-i Nur o meslekten gidiyor. Yoksa bu zamandaki küfr-ü mutlakın ve fenden gelen dalaletin ve sefahetteki tiryakiliğin inadı karşısında Cenab-ı Hak'ı tanıttırdıktan sonra ve Cehennem'in vücudunu isbat ile ve onun azabı ile insanları fenalıktan, seyyiattan vazgeçirmek yolu ile ondan, belki de yirmiden birisi ders

alabilir. Ders aldıktan sonra da, "Cenab-ı Hak Gafur-ur Rahîm'dir, hem Cehennem pek uzaktır." der, yine sefahetine devam edebilir. Kalbi ruhu hissiyatına mağlub olur. İşte Risale-i Nur ekser müvazeneleriyle küfür ve dalaletin dünyadaki elîm ve ürkütücü neticelerini göstermekle, en muannid ve nefisperest insanları dahi o menhus, gayr-ı meşru lezzetlerden ve sefahetlerden bir nefret verip aklı başında olanları tövbeye sevkeder. O müvazenelerden, Altıncı, Yedinci, Sekizinci Sözlerdeki kısa müvazeneler ve Otuzikinci Söz'ün Üçüncü

Yine gayri insani ve islami yasantının cehennemden önce bu dünyadaki azabını yine bu dünya hayatında iken ders veriyor ve alem-i şehadet'te hayat içinde herkesin tasdik edeceği şekilde söyle nazara veriliyor.

Meselâ, haram sevmekte bir kıskançlık eleme ve firak eleme ve mukabele görmemek eleme gibi çok ârızalar ile o cüz'î lezzet, zehirli bir bal hükmüne geçer. **Ve o gençliğin sü-i istimali ile gelen hastahanelere ve taşkınlıklarıyla hapishanelere ve kalb ve ruhun gıdasızlık ve vazifesizliğinden neş'et eden sıkıntılarla meyhanelere, sefahethanelere veya mezaristana düşeceklerini bilmek istersen, git hastahanelerden ve hapishanelerden ve meyhanelerden ve kabristandan sor.** Elbette ekseriyetle, gençlerin gençliğinin sü-i istimalinden ve taşkınlıklarından ve gayr-ı meşru keyiflerin cezası olarak gelen tokatlardan eyvahlar ve ağlamalar ve esepler işiteceksin.

SUALAR-204

Cehennemi kübranın bu dünyada ki şubeleri hastahaneler, hapishaneler, meyhaneler, kabristan.

Ötelerdeki cehennem buradaki fragmanı ve şubeleri.

Verilen misaller daha çok fiili günahların neticesi olan cehennem üzerine verilmiş. Çalışacağım yerde insanın his ve duygularını yanlış kullanmasının bu dünyadaki azabı nazara verilecek

ATIF ⇒ UHUVVET RİSALESİ §37

Bu parça çok kıymetlidir

37

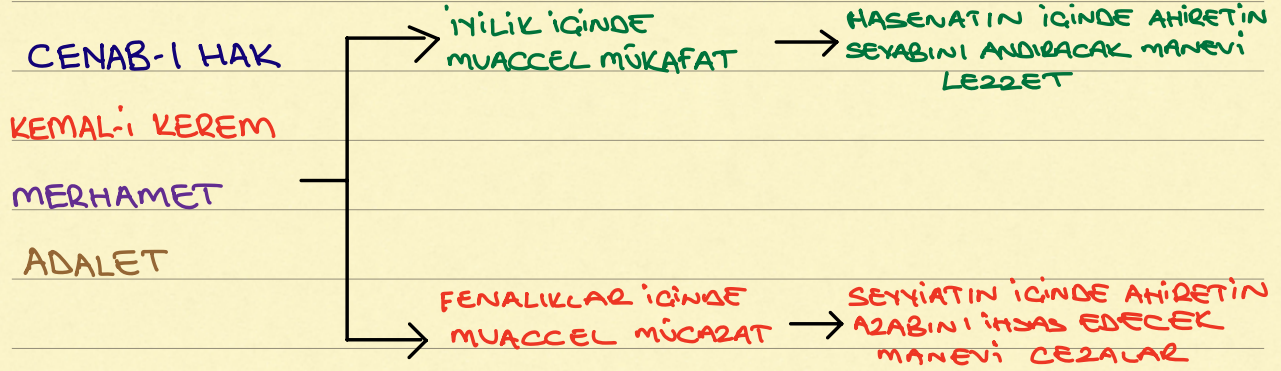
Çalışacağım yer Uhuvvet Risalesinde geçiyor. Konu "Bu parça çok kıymetlidir" ibaresi ile başlıyor.

Risale-i Nur içerisinde işlenen bütün konular önemli ve kıymetlidir. Ama Üstad bazı konu ve bölümlere "Ehemmiyetlidir", "Gayet Ehemmiyetlidir" gibi tabirler ile daha fazla dikkat çeker. Bu yerlere ekstra özen göstermek, dikkat etmek gerektirir.

Bu parça çok kıymetlidir

Birinci Nükte:

Cenab-ı Hak kemal-i kereminden ve merhametinden ve adaletinden, iyilik içinde muaccel bir mükâfat ve fenalıklar içinde muaccel bir mücazat dercetmiştir. Hasenatın içinde, ahiretin sevabını andıracak manevî lezzetler, seyyiatın içinde, ahiretin azabını ihsas edecek manevî cezalar dercetmiş.

Cenab-ı Hak kemal-i kereminden benim iyilik ve fenalığımı bana bildirecek, beni bu dünyada mükafat veya cezaya tabi tutacak, iyi işlerde merhamet ve adaletinden pesin ücret olarak lezzet, fena işlerimde merhametiyle beni ikaz edecek adaleti ile pesin ceza hükmünde manevî cezaya tabi tutuyor.

Dersimin başında ifade ettiğim dünyanın içindeki ahireti gösterip bana bu dünyada ahiretli yaşamayı ders veriyor. Bu bölümde "his ve duygularımı vahyin terbiyesine tabi tutmadığımda" göreceğim mükafat ve mücazat nazara verilecek. Yedi misal üzerinden misaller ile giriş cümlesi teyid edilecek.

Meselâ: Mü'minler mabeyninde muhabbet, ehl-i iman için güzel bir hasenedir. O hasene içinde, âhiretin maddî sevabını andırarak manevî bir lezzet, bir zevk, bir inşirah-ı kalb dercedilmiştir. Herkes kalbine müracaat etse bu zevki hisseder.

İlk misal muhabbet. Muhabbetin kendisi haddizatında bir lezzettir. Bu muhabbetin hakiki manada bir ibadet olması ve manevî lezzeti netice vermesi için muhabbetin kaynağı olan "vedud" başta olmak üzere sair esmâ-i ilâhiyenin farkındalığını yakalamak, muhabbet üzerine bir ücret bir mükâfat beklememekle olur. Bu tarz bir muhabbet duygusu içinde muaccel bir ücret olarak bir zevk, bir kalp genişliği (inşirah-ı kalp) verilir. Herkes kalbine müracaat ettiğinde bu zevki hisseder.

Meselâ: Mü'minler mabeyninde husumet ve adavet bir seyyiedir. O seyyie içinde kalb ve ruhu sıkıntılarla boğacak bir azab-ı vicdanîyi, âlicenab ruhlara hissettirir. Ben kendim belki yüz defadan fazla tecrübe etmişim ki; bir mü'min kardeşe adavetim vaktinde, o adavetten öyle bir azab çekiyordum, şübhe bırakmıyordu ki, bu seyyieme muaccel bir cezadır, çektiriliyor.

Bu misalde menfi bir his üzerine. Husumet ve adavetin kendisi haddizatında içinde muaccel bir azabı barındırır. Adavet ve husumet adeta negatif bir enerji vardır. Adavet ve husumete griptar olan bir kişi bu menfi hissiyatın cezasını kalbi ve ruhi sıkıntıya düşüp vicdan azabını bu dünyada kişiye hissettirir. Tabii bunu idrak edecek kişi "âlicenab ruhlardır". Üstad kendi dünyasında bu manayı kendi dünyasında da yaşadığını ifade ediyor. Adavet, husumet kalbi, ruhi, vicdani bir cehennemdir.

Meselâ: Hürmete lâyık zâtlara hürmet ve merhamete lâyık olanlara merhamet ve hizmet bir hasenedir, bir iyiliktir. Bu iyilikte sevab-ı uhrevîyi ihsas eder derecede öyle bir zevk, lezzet vardır ki; hayatını feda etmek derecesine o hürmeti, o merhameti ileri götürür. Vâlidinin çocuğa merhametindeki şefkat vasıtasıyla kazandığı zevk ve mükâfat için, hayatını o merhamet yolunda feda eder dereceye gider. Yavrusunu kurtarmak için arslana saldıran bir tavuk, hayvanat milletinde bu hakikata bir misaldir. **Demek, merhamet ve hürmette muaccel bir mükâfat var; âlihimmət ve âlicenab insanlar onları hisseder ki, kahramanane bir vaziyet alıyorlar.**

Efendimiz (ASM) bir Hadisi Şeriflerinde buyuruyor ki:
 "Küçüklerimize merhamet etmeyen, büyüklerimize saygı göstermeyen bizden değildir" buyuruyor. Bu nokta hürmet ve merhameti mana-yı harfi ile Cenab-ı Hak nam ve hesabına göstermek içinde cenneti barındıran bir hakikattir.

Hem meselâ: Hirs ve israfta öyle bir ceza var ki; şekvalı, meraklı, manevî ve kalbî bir ceza insanı sersem eder. Ve hased ve kıskançlıkta öyle bir muaccel ceza var ki, o hased, hased edeni yakar. Hem tevekkül ve kanaatta öyle bir mükâfat var ki, o lezzetli muaccel sevab, fakru hacetin belasını ve elemi izale eder.

Üstad bu paragrafta insanı manen ve maddeten helak eden dört hissiyatı nazara veriyor. Hirs, israf, hased ve kıskançlık. Hirs hem maddi hem manevi olarak insanı helak eder. Hirs sahibi "rububiyet" iddiasında bulunup kazanmayı iktidar ve ihtiyarından zannederek zillet ve mahrumiyete گرفتار olmaya mecburdur. Hırslı insan müsriftir. Alem-i ahireti ebedi hayatı kazanmak için verilmiş cihazat ve zamanı bu fani geçici hayatı dünyeviye sarfeder. Hirs büyüdükçe ahlak küçülür. Hırslı insan hırsızdır. İnsaniyetten alır, ahiretten alır hakikattan alır; yalan söyler. Hırsın gözü kördür. Dünyanın kimseyi doyurmadığını ve doymayacağını bildiği, gördüğü halde doymak için uğraşır.

Develerin cölde çok sevdiği bir diken vardır. Deve dikenini yedikçe ağzı kanar. Tuzlu kanın tadı dikenle karışınca bu devenin hoşuna gider, istahı açılır.

Kanadıkça yer, yedikçe kanar ve kan kaybindan ölür deve. Bunun adı hasesedir ve hırs buradan gelir.

Dolayısı ile hırs mutlaka vahyin tahkiki eğitimi ile törpülenmesi gereken çok büyük bir düşmandır.

Diğer tarafta hased ve kıskançlıkta en evvel kişiyi yakar ve yandırır. Özellikle hased imanla yanyana gelmeyen bir hakikattir. Efendimiz (Asm) bir Hadisi Şeriflerinde şöyle buyuruyor:

"Bir kulun kalbinde imanla hased bir arada bulunmaz"

"NESAI - CİHAD"

Hased bende yok, onda da olmasın

Kıskançlık onda var bende yok

Her iki hasletin temelinde "Kader-i ilahiyeye" itiraz var. İlmi ilahi ile kaderin kişiye takdir ettiğini ve kendisine takdir etmemesine itiraz var. Dolayısı ile hased ve kıskançlık zahirde görüldüğü gibi basit bir günah değil, hased ve kıskanç bu dünya hayatında yakarı cehennemini bu dünyada muaccel olarak yaşatacak bir günahdır.

Hırs, hased, kıskançlık zehirinin panzehiri tevekkül ve kanaattir. Tevekkül tahkiki bir iman ile kendine ait ve üzerine düşen vazifeleri ubudiyet şuru ile yapıp süreate müshahade ettiği Rabbine neticede de güvenmektir. Yoksa hasa sirk vari burdan buraya benimdi bundan sonrası Allah'a kalmış ifadeleri asla tevekkül değildir. Diğer tarafta hiçbir şey yapmamak miskin miskin oturmak, adetullahı riayet etmemek de tevekkül değildir. Lem'at adlı bölümde Üstad bu manaya söyle işaret ediyor.

Tertib-i mebadide tevekkül, tenbelliktir. Terettüb-ü netice noktasındaki tefviz, tevekkül-ü şer'dir.

Semere-i sa'yine, kismetine rıza ise, memduh bir kanaattir, meyl-i sa'ye kuvvettir.

SÖZLER 725

Böyle bir tevekkül itikadından kanaat çıkar. Kanaat asla aza yetinmek değildir. Verilenin Rabbim tarafından bir yetecek kadar verildiğinin şurunda olmaktadır.

Tevekkül ve kanaat cenneti bir hali insana bu dünyada yaşatır, kişiyi hırs, hased ve kıskançlık haletinden fakru hacetin bela ve elemnin koyduğu cehennemden halden kurtarır.

Hem meselâ: Gurur ve kibirde öyle bir ağır yük var ki; mağrur adam herkesten hürmet ister ve o istemek sebebiyle istiskal gördüğünden daimî azab çeker. Evet hürmet verilir, istenilmez.

Gurur ve kibir bir aldanmışlığın ifadesidir. İnsan mahiyeti olan acz, fakr, kusur ve noksanlığı unutup kendinde kusur görmeyip kendine mutlak bir varlık nazarı ile bakınca insanlardan kendine hürmet ve saygı beklemeye baslar. Böyle bir kişi istenilerek alınmayan ve talep edildikçe kişinin pişmanlığının ifadesi olan "saygı ve hürmeti" alamayınca kendisine bu hürmeti ve muhabbeti göstermeyen kişilere karşı adavet duymaya baslar; onları hain, zalim, refasız olarak ittiham eder.

Bu kronik hastalığın sebebi Kur'ani bir suur ile mahiyetini anlamlandırmayıp kendisinde gözükken kemalati ve güzellikleri kendinden bilmektir.

Ben beni beğenirim beni beğenmeyenleri beğenmem nefsi düsturunu kendine rehber edinen ve gurur ve kibrin uzantısı olan beklentilerin içinde boğulan her insan bunun aksi ile mücazat görecek, göremediği saygı, alamadığı hürmet nisbetinde acısı büyük olacak, insanlar tarafından tahkiri ve istiskali çok olacak. İşte gurur ve kibrin neticesi olan hürmet ve saygı beklentisi cehennemi bana bu dünyada muaccel olarak yasatıyor.

Hem meselâ: Tevazu'da ve terk-i enaniyette öyle lezzetli bir mükâfat var ki; ağır bir yükten ve kendini soğuk beğendirmekten kurtarır. 39

Tevazu niyet edilerek elde edilecek bir hâl degîldir. Tevazu takkiki bir iman eğitimi ile kendindeki nihayet-siz acı, fakr, noksan ve kusurun farkındalığı ile yani terk-i enaniyetle oluşacak bir hakikattir.

Bu mananın bende inkisafı ve farkındalığı nisbetinde kendimi beğenme ve insanlara kendimi beğendirmeye yükünden kurtulurum.

Hem meselâ: Sû-i zan ve sû-i tevilde, bu dünyada muaccel bir ceza var. "Men dakka dukka" kaidesiyle, sû-i zan eden, sû-i zanna maruz olur. Mü'min kardeşinin harekâtını sû-i tevil edenlerin harekâti, yakın bir zamanda sû-i teville uğrar, cezasını çeker.

Maalesef sui-zan çok dehşetli bir hastalık. Nefsimin de muzdarip olduğu bu dehşetli hastalık ayrı bir ders konusu.

Çoğu zaman kişilerin harekâtını veya hallerini sui-zan ile yorumluyorum. Unuttuğum bir şey var ki sui-zan bir cihetle bendeki pis ahlak ile başkalarına buluşturma cabası ve neticesi oluyor.

"Sû-i zan"dır.

Evet insan hüsn-ü zanna memurdur. İnsan, herkesi kendisinden üstün bilmelidir. Kendisinde bulunan sû-i ahlâkı, sû-i zan saikasıyla

başkalarına teşmil etmesin. Ve başkaların bazı harekâtını, hikmetini bilmediğinden, takbih etmesin. Binaenaleyh eslaf-ı izamın hikmetini bilmediğimiz bazı hallerini beğenmemek, sû-i zandır. Sû-i zan ise, maddî ve manevî içtimaiyatı zedeler. 67

Sû-i zan öyle basit bir günah değil peşinden gıybet ve iftiranın kapıları ardına kadar açılmasında sebep olan ve topluma sirayet eden manevi bir hastalık.

Bu günahın bu dünyadaki muaccel cezası sui zan ettiğim için sui zanna maruz olmak olacak.

Nefsimize edilen sui zanlarda hep bu noktayı hatıra getirmeliyiz.

Mümkün oldukça su-i zanna düşmemek için başkalarının hikmetini bilmediğimiz tavırlarını hüsnü tevil yapmalı, sui zanda isabet edeceğimize hüsnü zanda yanılmayı göze almalıyız.

Ve hâkeza bütün ahlâkı hasene ve seyyie, bu mikyasa göre ölçülmeli. Ben rahmet-i İlahiyeden ümid ederim ki; Risale-i Nur'dan bu zamanda tezahür eden manevî i'caz-ı Kur'anîyi zevk eden zâtlar, bu manevî ezvaki hissederler; sû-i ahlâka mübtela olmayacaklar, inşaallah.

Yaptığım işin girdiğim hissiyatın doğru yanlış, sevah ve günah olduğunu bu dünyada insan kendi enfûs aleminde hissedebilir.

Her his her fiil icinde peşin bir mücazati yani cezası peşin bir mükafatı icinde saklıdır. Bunda bana bu dünyada beni his ve fiil olarak istikamete sokmaya vesile olduğu gibi ahirette ki büyük azaptan beni kurtaran rahmet tecellileri oluyor.

Risale-i Nur Kur'an'dan aldığı metod ile muhatabını tahkiki iman eğitimine tabi tutarak başta akıl ve kalp sonra sair latife, his ve cihazatını istikametli bir şekilde kullanıracak fikir insanını sağlar. Bu iman merkezli tahkiki iman dersleri ile inşa edilen fikir istikametli doğru fiil ve tavırları netice verir. Kişi böylece su-i ahlaktan ve o ahlakın neticesi olan kötü his ve fiillerden kurtulur. Allah bu noktada tahkiki iman eğitimi tamamlayıp su-i ahlaktan kurtulanlardan eylesin..... AMİN